

Maturantia, quæ corruptum humorem concoquunt, sunt duplicia, vel mitigantia, vel suppurantia. Mitigantia seu concoquentia *πεπλιμα*, quæ putridos humores non in pus, sed in aliam substantiam naturæ minus inimicam, mutant.

Suppurantia seu pus mouentia, *διαπυρτικα*, quæ putridum sanguinem in exquisitum pus conuertunt. Vtrumque duplex existit, vnum caloris nostri innati vim conseruat, vel etiã auget, quod temperate est calidum, quod & humori putrido, quo mutatur, addit calorem innato nobis similem. Alterum genus ex accidente maturat, dum poros cutis obstruendo, calorem parti innatum, ne dissipetur, conseruat, vt is auctus, vel pus conficiat, vel humorem corruptum concoquat. Conuersio enim in saniem, vt docet philosophus e concoctionis species est: concoctio vero à calore fit. Quare hæc facultas calorem & humiditatem sequitur, vtrumque calori innato similem. Huiusmodi autem medicamenta styptica, id est, viscida & crassa esse debent, vt monuit Auicennas. Cum namque suppurantia adhærere debeant, & tenues humores, ne diffluant, continere, visciditatem & crassitatem habere debent. Hinc dum suppurare animus est, cataplasmata crassa applicare consueuimus. Fit autem suppuratio partim à calore natiuo, partim ab aduentitio, pro duplici suppuracionis gradu. Vel namque suppuracionis voce intelligimus totam illam actionem, quæ est à principio putrefactionis ad finem vsque: vel solum intelligimus extremam puris perfectionem, vbi album, læue & æquale fit. Hippocrates f enim optimum
pus

e 4. Meteor.
2.

f 1. prognost.
aph. 46.